

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2521202060
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2521202060.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu senátu: JUDr. Peter Duman a členiek senátu: Mgr. Lucia Mizerová a JUDr. Erika Tischlerová, v sporovej veci žalobcu: Športové centrum Trebatice, s.r.o., IČO: 53 859 499, Námestie slobody 28, Bratislava, zast.: Mudruněk & Partners, s.r.o., adv. kancelária, IČO: 54 898 340, Galbavého 3, Bratislava, proti žalovaným: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, B. C. XXX/XXX, D., a 2. HOCHEL Slovakia s.r.o., IČO: 44 593 805, B. C. XXX/XXX, D., obaja zast.: Mgr. Dávid Štefanka, advokát, Povožnícka 18, Bratislava, o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaných proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany zo 16.03.2023, č. k. 7C/29/2021-323 v časti trov konania, takto

rozhodol:

I. Napadnuté uznesenie sa vo výroku II o trovách konania mení tak, že žalovaným sa priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu 100 % trov prvoinštančného konania.

II. Žalovaným sa priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

– 3 – 28Co/21/2023

Krajský súd 28Co/21/2023-
v Trnave IČS: 2222204259

1. Uznesením označeným v záhlaví (ďalej len „napadnuté uznesenie“) súd prvej inštancie konanie zastavil (výrok I) a priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovaným v rozsahu 100 % (výrok II). Výrok o zastavení konania odôvodnil podľa § 144 a § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) späťvzatím žaloby pred prvým pojednávaním, v dôsledku čoho súhlas žalovaných podľa § 146 ods. 1 CSP nebol potrebný. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP s tým, že žalovaní procesne zavinili zastavenie konania a rovnako aj vznik tohto sporu, pretože žalobcovi ako vlastníkom nehnuteľností, ktorých vypratania sa žalobca domáhal touto žalobou, bol zabezpečený prístup do nich až po podaní žaloby.

2. Včasným odvolaním voči výroku II napadnutého uznesenia žalobcovia odvolací súd žiadali, aby tento výrok zmenil tak, že sa im prizná nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, prípadne aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaných nevyjadril.

4. Odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie aj z hľadiska väd týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené podmienky § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

5. Žalovaný namietajú voči svojej povinnosti nahradiť trovy konania žalobcovi v podstate preto, lebo zastavenie konania zavinil žalobca späťvzatím žaloby, čo nebolo dôsledkom správania žalovaných.

6. Napadnuté uznesenie vychádza z ustanovenia § 256 ods. 1 CSP o náhrade trov konania, ktoré platí pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrená v tomto ustanovení znamená, že povinnosť nahradiť trovy konania zaťažuje stranu, ktorá zavinila zastavenie konania. Pojem „procesné zavinenie“, ktorý citované ustanovenie používa, je jasný v tom zmysle, že zastavenie konania nemožno posudzovať inak, než z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Zavinenie môže existovať na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pri zodpovedaní otázky, ktorá zo strán z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania, treba vychádzať z toho, čo spôsobilo zastavenie konania. Neskúma sa, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie.

7. V prejednávanej veci je zrejmé, že konanie bolo zastavené podľa § 145 ods. 1 CSP pre späťvzatie žaloby pred prvým pojednávaním. Späťvzatie žaloby je procesným úkonom – podaním vo veci samej (§ 123 ods. 1 a 2 CSP), ktoré môže v konaní učiniť len žalobca. Späťvzatím žaloby žalobca uskutočňuje svoje právo disponovať so žalobou, ktorú sa pred tým rozhodol podať z vlastnej vôle. Pokiaľ žalobca takýto úkon vykoná, súd v civilnom sporovom konaní nemá inú možnosť, než konanie zastaviť. Výnimočne konanie nezastaví, keď tomu bráni kvalifikovaný procesný úkon žalovaného – nesúhlas so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov (§ 146 ods. 1 CSP), čo však nebol tento prípad. V tunajšej veci došlo k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo prvé pojednávanie a keďže nešlo ani o prípad uvedený v § 146 ods. 2 CSP, súhlas žalovaných nebol potrebný. V prejednávanej veci musel súd prvej inštancie reagovať na späťvzatie žaloby nevyhnutne vydaním rozhodnutia, ktorým sa konanie zastaví. Keďže zastaveniu konania predchádzal procesný úkon žalobcu, ktorý tak tvoril procesný dôvod, a tým aj právny základ rozhodnutia o zastavení konania, procesné zavinenie zastavenia tohto konania nemožno pričítať nikomu inému, než žalobcovi.

8. Ak sa konanie zastaví pre späťvzatie žaloby, zastavenie konania procesne zavinil žalobca práve späťvzatím žaloby. Správanie žalovaného môže byť relevantné len z hľadiska dôvodnosti žaloby, nikdy nie z hľadiska procesného zavinenia zastavenia konania (k tomu pozri ďalej).

9. Keďže uznesenie o zastavení konania je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, musel súd prvej inštancie rozhodnúť zároveň o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). V dôsledku procesného zavinenia zastavenia konania boli splnené podmienky na to, aby súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP, a priznal ich náhradu protistrane.

10. V prípade späťvzatia žaloby teda zásadne platí, že zastavenie konania zavinil žalobca, a nárok na ich náhradu patrí podľa § 256 ods. 1 CSP žalovanému. Toto ustanovenie je z obsahového hľadiska v podstate zhodné so skorším § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý stratil účinnosť 30.06.2016, čo tiež znamená, že ustálená judikatúra týkajúca sa § 146 ods. 2 OSP je preto naďalej uplatniteľná (pozri nález Ústavného súdu SR z 20.03.2018, sp. zn. II. ÚS 569/2017, bod 21). Ak teda došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, možno žalovanému uložiť povinnosť nahradiť trovy zastaveného konania, ak pre jeho správanie bola žaloba podaná dôvodne.

11. Rozhodovanie o náhrade trov konania podľa § 256 ods. 1 CSP sa tak riadi všeobecnou zásadou, podľa ktorej pri späťvzati žaloby zásadne platí, že zastavenie konania zavinil žalobca, a výnimkou, v zmysle ktorej povinnosť nahradiť trovy konania zaťažuje žalovaného vtedy, keď sa inak dôvodne podaná žaloba vzala späť pre správanie žalovaného. Ako každú výnimku, aj túto treba vykladať zužujúco.

12. Predpokladom na uloženie povinnosti nahradiť trovy konania žalovanému je dôvodnosť podanej žaloby. Dôvodnosť podanej žaloby sa posudzuje na základe vzťahu správania žalovaného k požiadavkám žalobcu a vyhodnocuje sa z hľadiska toho, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie.

13. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal, aby súd prvej inštancie vyslovil povinnosť žalovaných vypratať nehnuteľnosti označené v petite žaloby (stavbu športového centra v Trebaticiach a príľahlé pozemky).

14. Z tvrdení žalobcu v späťvzati žaloby je zrejmé, že žalobca mal ku dňu 13.03.2023 zabezpečený prístup k sporným nehnuteľnostiam. Nastal teda stav zodpovedajúci tomu, čo žalobca mienil svojou žalobou dosiahnuť. Zo späťvzatia žaloby však vôbec nevyplýva, akým spôsobom tento stav nastal. Žalovaní v odvolaní tvrdili, že žalovaní nemali od 24.03.2022 žiaden prístup k nehnuteľnosti, ktorú žiadal žalobca v rámci tohto súdneho konania vypratať, prístup k nehnuteľnosti mal žalobca, ktorý navyše žalovaným nechcel ani vydať veci, ktoré boli v ich vlastníctve, žalovaní nekonali žiadnym spôsobom, ktorý by mal za následok potrebu zastavenia konania a že žalobca žalobu vzal späť bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaných. Doplnili, že v tejto veci konal jedine žalobca, a upozornili tiež, že žalobca v späťvzati žaloby ani žiadne konanie žalovaných netvrdil. Tieto tvrdenia žalovaných žalobca nepoprel, takže ich treba považovať za nesporné.

15. Z hľadiska správania žalovaných, ktoré by bolo relevantným dôvodom pre priznanie náhrady trov konania žalobcovi, je tak podstatné, že žalobca v späťvzati žaloby netvrdil nič, čo by sa týkalo správania žalovaných. Na tomto postoji v podstate zotrval aj v odvolacom konaní, keďže nepoprel žiadne z tvrdení žalovaných. Zo spisu teda nemožno vyvodiť, že by žalovaní svojím správaním vyhovelí požiadavkám žalobcu. Práve naopak, nárok žalobcu neuznali a svoju obranu vecne odôvodnili (vyjadrenie k žalobe, č. I. 82). Vo vyjadrení z 19.09.2022 (č. I. 245) dokonca predniesli, že žalobca dňa 24.03.2022 vnikol do stavby, vylomil zámky vchodových dverí a predmetné nehnuteľnosti, ktorých vypratanie žiadal, obsadil a že žalovaným bol prístup odopretý. Žalobca ani tieto tvrdenia nepoprel.

16. Je teda nepochybné, že stav zodpovedajúci tomu, čo žalobca svojou žalobou sledoval, dosiahol žalobca (nepripustnou) svojpomocou, a nie v dôsledku správania žalovaných.

17. Vychádzajúc z už spomenutej potreby vykladať každú výnimku zo všeobecnej zásady zavinenia zastavenia konania pre späťvzatie žaloby žalobcom zužujúco, úvahy uvedené v predchádzajúcich bodoch neumožňujú prijať záver, že by bolo na mieste odchyliť sa od všeobecnej zásady a nepriznať nárok na náhradu trov konania strane, ktorá svojím procesným úkonom zastavenie konania nezavinila, teda v tomto prípade žalovaným.

18. Keďže súd prvej inštancie vychádzal nesprávne z toho, že zastavenie konania podľa § 256 ods. 1 CSP zavinili žalovaní, a preto náhradu trov konania priznal žalobcovi, vec v tomto rozsahu nesprávne právne posúdil. Tým je zároveň daný odvolací dôvod uplatňovaný žalovanými v odvolaní proti výroku II napadnutého uznesenia [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

19. Na základe vyššie uvedených úvah odvolací súd v odvolaní napadnutej časti rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku I tohto uznesenia, pretože neboli splnené podmienky pre jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

20. Pretože týmto rozhodnutím sa konanie končí, musel odvolací súd rozhodnúť aj o nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP). V danom prípade žalovaní so svojím odvolaním uspeli, takže odvolací súd im podľa § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu všetkých trov odvolacieho konania (výrok II).

21. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

– 2 – 28Co/21/2023

Krajský súd 28Co/21/2023-
v Trnave IČS: 2222204259

Proti tomuto uzneseniu je prípustné dovolanie za podmienok § 419 a § 420 CSP. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto uznesenia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní treba popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, spisovej značky a označenie veci, ktorej sa týka, označenie a podpis dovolateľa) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za

nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý musí dovolanie a iné podania dovolateľa spísať, ibaže ide o prípady § 429 ods. 2 CSP.